

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

بهناوی خوای به ی میهره

وَالنَّازِعَاتِ غَرْقًا ﴿1﴾

سویند بهو فریشتانهی که گیانی خه لکی ده کیشن یان بهو ئهستیرانهی که له قولایی ئاسماندا ده و شینه سورینه .

وَالنَّاشِطَاتِ نَشْطًا ﴿2﴾

سویند بهو فریشتانهی که گیانی ئیمانداران ده کیشن به چالاکی و بیوچان سورینه (کهس فهراموش ناکه).

وَالسَّابِحَاتِ سَبْحًا ﴿3﴾

سویند بهو فریشتانهی که به ی فرمانی خوا جی به کن، یان بهو ئهستیرانهی که له بو شاییدا مهله که سورینه .

فَالسَّابِقَاتِ سَبْقًا ﴿4﴾

ها سویند بهو فریشتانهی که رۆحی ئیمانداران به پهله به بهه که رۆحی کافرانیس به دۆزه گهینن، ها پیشبرکی دهکن و گورج و گول ئاماده بو ئهجامدانی هر کاریک که پیمان دهسپیردریت.

فَالْمُدَبِّرَاتِ أَمْرًا ﴿5﴾

سویند بهو فریشتانهی (که بهویستی خوا) کارو فرمان جی به کن بهرئیکوپییکی.

يَوْمَ تَرْجُفُ الرَّاجِفَةُ ﴿6﴾

(سویند بهوانه ههمووی) رُوژيک دیت (کریت به
ستبه) وی به توندی تهکان ده لهرزیت و ژیره

تَتَّبِعُهَا الرَّادِفَةُ ﴿7﴾

دوایی دوباره فووی پیا دهکریته (مردووان زیندوو دهکرینه
جیهانی ههمیشهی به) .

قُلُوبٌ يَوْمَئِذٍ وَاجِفَةٌ ﴿8﴾

لهو روزه ا دلانیک به خیرایی لی ده ن، زور دهرسن زور په

أَبْصَارُهَا خَاشِعَةٌ ﴿9﴾

نی نهو دلانه له ریسوایی و خهجالهتی و شهرمهزاریدا چاویان
شورهو پروویان نایه سهر ههلیرن.

يَقُولُونَ أَئِنَّا لَمَرُدُّونَ فِي الْحَافِرَةِ ﴿10﴾

(نهمانه کاتی خوئی) یانگوت: باشه نیمه لهم گورانه ردیین و زیندوو
کرینه

أَئِذَا كُنَّا عِظَامًا تَّخِرَةً ﴿11﴾

کاتی که بووینه نیسکی رزیوو پرتوکاو؟!

قَالُوا تِلْكَ إِذًا كَرَّةٌ خَاسِرَةٌ ﴿12﴾

(به گالتهپیگردن و بی پرواییه) یانوت: نهگه
گورانه به) ریکی زور گه کهین...!! (له

فَإِنَّمَا هِيَ زَجْرَةٌ وَاحِدَةٌ ﴿13﴾

(با خوانه
هه) ك گیاندارى خهوتوو به قامچی یا ده
چله کینریت).

فَإِذَا هُمْ بِالسَّاهِرَةِ ﴿14﴾

ئهوسا ههر ههموو ئهوخه که
پانی لپیر سینه

هَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ مُوسَى ﴿15﴾

(ئینجا دیته سهر باسی سهرگوزشتهی چه تی موساو دلخوشی
پیغهمبه داته فه): ئایا بهسهرهاتی موسات پیگهیشتهه !

إِذْ نَادَاهُ رَبُّهُ بِالْوَادِ الْمُقَدَّسِ طُوًى ﴿16﴾

کاتیک که په ردگاری له دۆلی (طوی) دا بانگی کردو گفتوگوی
له گه لدا کردو فرمانی پیدا.

أَذْهَبَ إِلَى فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَى ﴿17﴾

بچو بو لای فیرعه (چونکه) بهراستی له
بیئه یه.

فَقُلْ هَلْ لَّكَ إِلَىٰ أَنْ تَزَكَّىٰ ﴿18﴾

پیی بلی: باشه ئه ناکریت دل و دهروون و کردار و ره
و جوان و پوخته

وَأَهْدِيكَ إِلَىٰ رَبِّكَ فَتَخْشَىٰ ﴿19﴾

رینمویتت بکهه بو ناسینی په
زاتت هه بیته و ستهه نه کههیت.

فَأَرَاهُ الْآيَةَ الْكُبْرَى ﴿20﴾

دیاره کهه فیر عهون داوای بهلگه () گه کهه نیشاندراوه.

فَكَذَّبَ وَعَصَى ﴿21﴾

(به) به دروی خسته و یاخی بوو.

ثُمَّ أَدْبَرَ يَسْعَى ﴿22﴾

له ودوا پشتی هه لکردو کهوته ههول و تیکوشان (بو بهر هه لستی
حه تی موسا و دژایهتی نیمان).

فَحَشَرَ فَنَادَى ﴿23﴾

(خهلکی) کوکرده و به نگی بهرز وتی:

فَقَالَ أَنَا رَبُّكُمُ الْأَعْلَى ﴿24﴾

من په ردهگاری بهرزو بلندی نیوه !!

فَأَخَذَهُ اللَّهُ نَكَالَ الْآخِرَةِ وَالْأُولَى ﴿25﴾

ئهوسا خوا دووچاری سزای قیامهت و دنیای کرد.

إِنَّ فِي ذَلِكَ لَعِبْرَةً لِّمَن يَخْشَى ﴿26﴾

بهراستی ئا لهو بهسه هاته دا په ندو ئاموژگاری ههیه بو هه رکه سیك که
ترسی خوای له دلدا هه (ئینجا دیته سهه باسی هه ندیک له
دروستکراوانی کهه بلگهن لهسه سه لاته و گه یی ئهه زاته).

﴿27﴾ اَنْتُمْ اَشَدُّ خَلْقًا اَمِ السَّمَاءِ بَنَاهَا

باشه ئاخړ زیندوو کردنه ی ئیوه سه ، یا بهدیھینانی
نه ئاسمانه که هر خوی بهر پای کردووه (که پره له نه
هه ی گه ی همهجور).

﴿28﴾ رَفَعَ سَمَكَهَا فَسَوَّاهَا

به بهر زییه رایگرتووه و بهوپهړی ری کوپیکی بهدیھیناوه (به
پراسه رتانه).

﴿29﴾ وَاغَطَّشَ لَيْلَهَا وَاَخْرَجَ ضُحَاهَا

شه که ی تاریک کردووه، کاتی چیشتهنگای پرووناک کردوته .

﴿30﴾ وَالْاَرْضَ بَعْدَ ذَلِكَ دَحَاهَا

ویشی به یهکی هیلکیمی بهدی هیناوه.

﴿31﴾ اَخْرَجَ مِنْهَا مَاءَهَا وَمَرْعَاهَا

ئاوی لی دهر هیناوه و له رگای بو مالات فراهه هیناوه.

﴿32﴾ وَالْجِبَالَ اَرْسَاهَا

کیوه کانیشی به توکمهی دامه .

﴿33﴾ مَتَاعًا لَّكُمْ وَلِاَنْعَامِكُمْ

(هموو ئهمانه ن دروستکردووه) تا ببیته هوی ئه ی که خوتان و
مالاته کانیشتان سوودی لی وه .

﴿34﴾ فَاِذَا جَاءَتِ الطَّامَّةُ الْكُبْرَى

کاتیک که به لا گم که پیشهات، که تنگانه سامناکه که روویدا،
(مههست له روژی قیامته).

يَوْمَ يَتَذَكَّرُ الْإِنْسَانُ مَا سَعَى ﴿35﴾

نهو روژه ميزاد دیتته یادی که چی کردوو هو چی نه

وَبُرَزَّتِ الْجَحِيمُ لِمَن يَرَى ﴿36﴾

دوزهخیش نیشان ده خریت بو هرکهسیک که بیبینیت.

فَأَمَّا مَنْ طَغَى ﴿37﴾

جائه ی خوا نهناس و یاخی و له

وَأَثَرَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ﴿38﴾

ژیانی دنیای له قیامت مهبه

فَإِنَّ الْجَحِيمَ هِيَ الْمَأْوَى ﴿39﴾

نه بیگومان دوزهخ جیگهی مانه و حهوانه یهتی!!

وَأَمَّا مَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ وَنَهَى النَّفْسَ عَنِ الْهَوَىٰ ﴿40﴾

بهلام نه ی له ستانی به م دادگای خوایی ترسابیت و حسابی بو
کردبیت، جلهوی نهفسی گرتبیتته له هه مو هه او هه
زوو په رسته .

فَإِنَّ الْجَنَّةَ هِيَ الْمَأْوَى ﴿41﴾

بیگومان نە بەهەشپ جیگەى مانە و حەوانە رانیەتى.

يَسْأَلُونَكَ عَنِ السَّاعَةِ أَيَّانَ مُرْسَاهَا ﴿42﴾

پرسیارت لى كە (ئەى پیغمبەر صلى الله عليه) ی
قیامت، كە كەى؟ چ كاتیک بە

فِيمَ أَنْتَ مِنْ ذِكْرَاهَا ﴿43﴾

جا تو له كوی دەزانی كەى بە
كوی.

إِلَىٰ رَبِّكَ مُنْتَهَاهَا ﴿44﴾

كۆتایی دنیا هەر پە زانیت، هە ها بەرپابونی قیامتیش.

إِنَّمَا أَنْتَ مُنذِرٌ مَّن يَخْشَاهَا ﴿45﴾

ئەركى تو تەنها بیدار كە ی ئەو كەسانەى كە لەو رۆژە .

كَانَتْهُمْ يَوْمَ يَرَوْنَهَا لَمْ يَلْبُثُوا إِلَّا عَشِيَّةً أَوْ ضُحَاهَا ﴿46﴾

ئەو رۆژەى كە قیامت بە بێت خەلكى وا دەزانن كە تەنها سەر لە
یەك یا سەر لە بەیانیه ی ژيانى دنيايان بووه (ياخود
مانە یان لە جیهانی بە خدا، نیوان مردن تا بەرپا بونی قیامت
كەم دیتە بەرچاویان، بەلگەش مردنی سەد سالیەى حە تی عوزەیرە
خە كەى یارانى ئەشكەوتە، كە دواى زیندو بونە
بیدار بونە یان وتیان ماوەى مردن و خەوتنمان رۆژیک، یان
كەمتریشە).